

Ζωτική Θεάτρου

«Παντρεύτηκα μία παντρεμένη»

ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΑΝΤΡΕ ΣΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΜΗΝΑ ΧΡΗΣΤΙΔΗ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΙΑΣΟ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΣΤΟ «ΙΝΤΕΛ»

Ἀνάλαφρη, χωρίς ιδιαίτερες αξιώσεις, αλλά κεφάτη και γουστόζικη ή κωμωδία του Μισέλ Ἀντρέ «Παντρεύτηκα μία παντρεμένη» που παίζει ο θίασος Κατερίνας στο θέατρο «Ιντέλ»:

Μία πλούσια και ξένοιαστη χήρα παντρεύεται από έρωτα έναν τρίτο κατά σειρά άντρα, στον οποίο όμως... ξεχνάει να πει ότι έχει και τρία παιδιά από τρεις προηγούμενους γάμους. Κάτι ο τελευταίος πρώην σύζυγος, κάτι το έγγονάκι από την πρώτη κόρη, κάτι η θεία, κάτι ο νέος γαμπρός που θέλει δέκα παιδιά και σέρνει μαζί του τριάντα συμπατέρες, σαφρανταεινά στο τέλος φορτώνονται στην πλάτη του ταλαίπωρου συζύγου. Και για να συμπληρωθεί ο αριθμός, δεν απομένει παρά το παιδί που του ετοιμάζει η γυναίκα του. Πρέπει να παραδεχθεί καθένας ότι κάτι τέτοια συμβαίνουν συνήθως στη ζωή: Μία γυναίκα παίρνει ο άνθρωπος και λόχος ολόκληρος κατόπιν ακολουθεί. Και όχι, σπάνια, λόχος από στραβόξυλα, που άντε να τα κάνεις καλά.

Αυτό σκέφθηκε και ο Μαρσέλ Ἀντρέ και έδωσε μαζί με μία φαρσείδη πλοκή μερικά ανθρώπινα σκίτσα, που με τα φερσίματά τους προκαλούν αβιονο γέλιο:

Την έγωκεντρική και άφηρημένη μαμά, τίμια και καλή στο βάθος, αλλά με μία μικρή αδυναμία: Ν' αλλάζει τους άντρες σαν πουκάμισα και να αφήνει τους άλλους να φροντίζουν γι' αυτήν, με τα πλούτη που διαθέτει. Ἡ κ. Κατερίνα την απέδωσε με δλη την άνεση και τη χάρη που την διακρίνει.

Τον ταλαίπωρο σύζυγο, που φορτώνεται την οικογένειά της. Ὁ Λάμπρος Κωσταντάρας, κάνει το πόν για να λιγοστέψει το φορτίο, προσδίδει στην προσπάθεια αυτή όλη την κωμική όψι που θέλησε ο συγγραφέας και κερδίζει το γέλιο του θεατή.

Τον τελευταίο από τους πρώην συζύγους, που εξακολουθεί να είναι φίλος αθώος αλλά και διαχειριστής της περιουσίας της, ένα είδος καμαριέρη της έμπιστοσύνης, τον οποίο ο Κώστας Μπάκας παρουσίασε με πολύ κέφι.

Τον μικρό γιό, που έχει μπει

καλά στο... νόημα της εποχής, αποδύλεται από τα σχολεία, τρακάρει τα τράμ, παίζει πόκερ κι' αναλαμβάνει «δουλειές» για πέντε... ψωροχιλιάρικα. Με πολλή επιτυχία τον εσάρκωσε ο Γρηγόρης Μωυσίδης. Πρέπει να περιμένει κανείς ότι με τον άερα της σκηνης που έχει πάρει ο μικρός αυτός ήθοποιος και την φυσικότητα στο παίξιμό του, θα ξελιχθεί λαμπρά στο θέατρο.

Την προκλητική μεγάλη κόρη που έχει κυρίς-κυρίς αποκτήσει και παιδί και που, ωραία, με το χυτό κορμί και την έλκυστική ελυσισία της, την έστησε η Ρίκα Διαλυνά.

Την καλουπωμένη σε γεροντοκορίστικο πρότυπο μικρότερη αδερφή, που με έξοχη τυπικότητα και άρκετη ψυχολογικότητα, στη μάσκα του προσώπου, στο ντύσιμο και στο φέρσιμο, στην κωμικά άφελή απλότητα και στην πρώτη γλύκα της αμαρτίας, σαν κρυφή σιγανοπαπαδίτσα και άργοξυπνημένη άθωα περισσότερα παρουσίασε η Χριστίνα Σύλβα.

Ὁ Γιώργος Πάντζας, που τόσο ωραία απέδιδε στο προηγούμενο έργο—την «Πλειοψηφία του έθνους» — ένα τύπο Κινέζου, δίνει σε τούτο, τον τύπο του παράφορα έρωτευμένου νεαρού Ἱταλού. Σημειώνει και σ' αυτόν επιτυχία, που τον καθιερώνει ως τυπίστα ξενικών χαρακτήρων.

Καλή τέλος ως γεροντοκόρη θεία, η Νίτσα Τσαγανέα, όπως και ο Μιχάλης Βασιλείου στο ρόλο του συζύγου της πρώτης κόρης.

Το σύνολο, φροντισμένο σκηνοθετικά από τον Μηνά Χρηστίδη, στον οποίο οφείλεται και η καθ' όλα θεατρική μετάφραση αυτού του του διασκεδαστικού σκηνικού παιχνιδιού.

Ἄς μᾶς συχωρεθεί όμως ένα διερώτημα: Δὲν νομίζει η κ. Κατερίνα ότι καιρός είναι μετὰ τα τόσα σκηνικά παιγνίδια, που ανέδασε, να φροντίσει και για κανένα έργο ουσιαστικής ποιότητας; Νὰ ξεναδώσει κάποτε και τον παλιό εκείνο έαυτό της των μεγάλων ήρωϊδων της σκηνης;

ΜΠΑΜΠΗΣ Δ. ΚΛΑΡΑΣ